

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Nærværende Lovforslag fremkommer som Følge af den Stilling, hvori en større Del af Ryslinge Valgmenigheds Medlemmer er kommet, efter at de har dannet en Frimenighed med Pastor Rørdam som Præst.

Ryslinge Valgmenighed havde Medlemmer over store Dele af Fyen, og det var da almindeligt, at Valgmenighedens Præst benyttede Sognekirkerne paa de Steder, hvor Valgmenigheden havde Medlemmer, til Gudstjeneste og Foretagelse af kirkelige Handlinger.

Frimenighedens Bestyrelse har nu ment, at Tilladelse til at bruge Folkekirkens Kirker kunde gives Frimenigheden efter Bestemmelserne i Lov om Sognebaandsløsning og Brugen af Kirkerne af 30. Juni 1922, Afsnit III, og Frimenighedens Bestyrelse indgav derfor et Andragende herom til Biskoppen, der imidlertid afslog at give den omhandlede Tilladelse. Denne Afgørelse har Menigheden paaanket for Ministeriet, der imidlertid maa være enig med Biskoppen i, at der efter den nu gældende Lovgivning savnes Hjemmel til at give Tilladelsen. Den Adgang, der ved de nævnte Lovbestemmelser er aabnet visse Frimenigheder til Brugen af Folkekirkens Kirker, er nemlig udtrykkelig begrænset til saadanne Frimenigheder, hvis Lære og Ritus samt hele Forhold til Folkekirken er saaledes, at Biskoppen ikke skønner, at der er Grund til at nægte Tilladelsen. Udtrykkene i den nævnte Lov er hentede fra Loven af 1. April 1911, der netop kun vilde give Regler for Frimenigheder, der med Hensyn til Lære og Ritus staa paa samme Grundlag som Folkekirken. Der kan herom henvises til den daværende Ministers Udtalelser ved Lovforslagets Forelæggelse i Folketinget (Rigsdagstid. 1910—1911 Sp. 1649—53), hvor Ministeren bl. a. (Sp. 1652) gør opmærksom paa, at Lovforslaget afslutter en Udvikling, som er i høj Grad ønskelig i vor Folkekirke, den nemlig at det fælleskirkelige, det som angaar Kirkens Bekendelse, dens Lære og Ritus, skal være afgørende for, hvorvidt Folkekirken kan samvirke med Menigheder med en friere Ordning.

Ryslinge Frimenighed vil nu efter hele sin Stilling ikke kunne nyde godt af Bestemmelserne i Lov om Sognebaandsløsning og Brugen af Kirkerne af 30. Juni 1922, Afsnit III. Ikke blot har Menigheden et andet Daabsritual, men yderligere har Menigheden og Pastor Rørdam paa Forespørgsel om dens Ritus og Lære udtalt følgende:

„Ryslinge Frimenighed regner sig som hørende til den historiske evangeliske-lutherske Kirke i Danmark, idet den fortsætter den ved Reformationen paabegyndte Udvikling i denne med Hævdelse af Ordets, Tankens og Forkyndelsens Frihed. Vor Ritus stemmer væsentlig med Folkekirkens, dog saaledes, at vi fastholder vor Ret til ved Frimenighedens Gudstjenester at ændre Ritualerne, naar Menighed og Præst er enige derom, for at vor Ritus saavidt muligt til enhver Tid kan være Udtryk for Menighedens Tarv, og for at Formerne saa lidt som muligt skal komme til at hindre den enkelte i Menigheden i at gribe det, der er Guds Gave i den kristne Tro.“

Denne Udtalelse har Biskoppen med Rette betegnet som saa ubestemt, at man ikke deraf kan danne sig nogen positiv Opfattelse af Menighedens Lære og Ritus. Og da Menigheden har ønsket at opgive sin Forbindelse med Folkekirken netop paa Ritualspørgsmaalet, hører den ikke til de Frimenigheder, for hvilke der blev lovgivet ved Loven af 1. April 1911, jfr. nu Lov om Sognebaandsløsning og Brugen af Kirkerne af 30. Juni 1922, Afsnit III og Lov Nr. 111 af 29. Marts 1924.

Imidlertid er Menigheden ved sin Udtrædelse bragt i en vanskelig Stilling, idet der er Strid om Ejendomsretten til Ryslinge Valgmenigheds Kirke, og Menigheden kan da eventuelt komme til at staa uden Kirkelokale. Og selv om Menigheden bevarer Retten til denne Kirke, vil dog Foretagelse af kirkelige Handlinger for de Medlemmer af Frimenigheden, der bor langt fra Ryslinge, volde Vanskelighed, hvis der ikke aabnes en Udvej for Menigheden til at benytte Folkekirkens Kirker.

Det er dette, nærværende Lovforslag tilsigter, ikke saaledes, at den ved Lov af